

RONDO	
1.	
2.	
3.	

Dankó

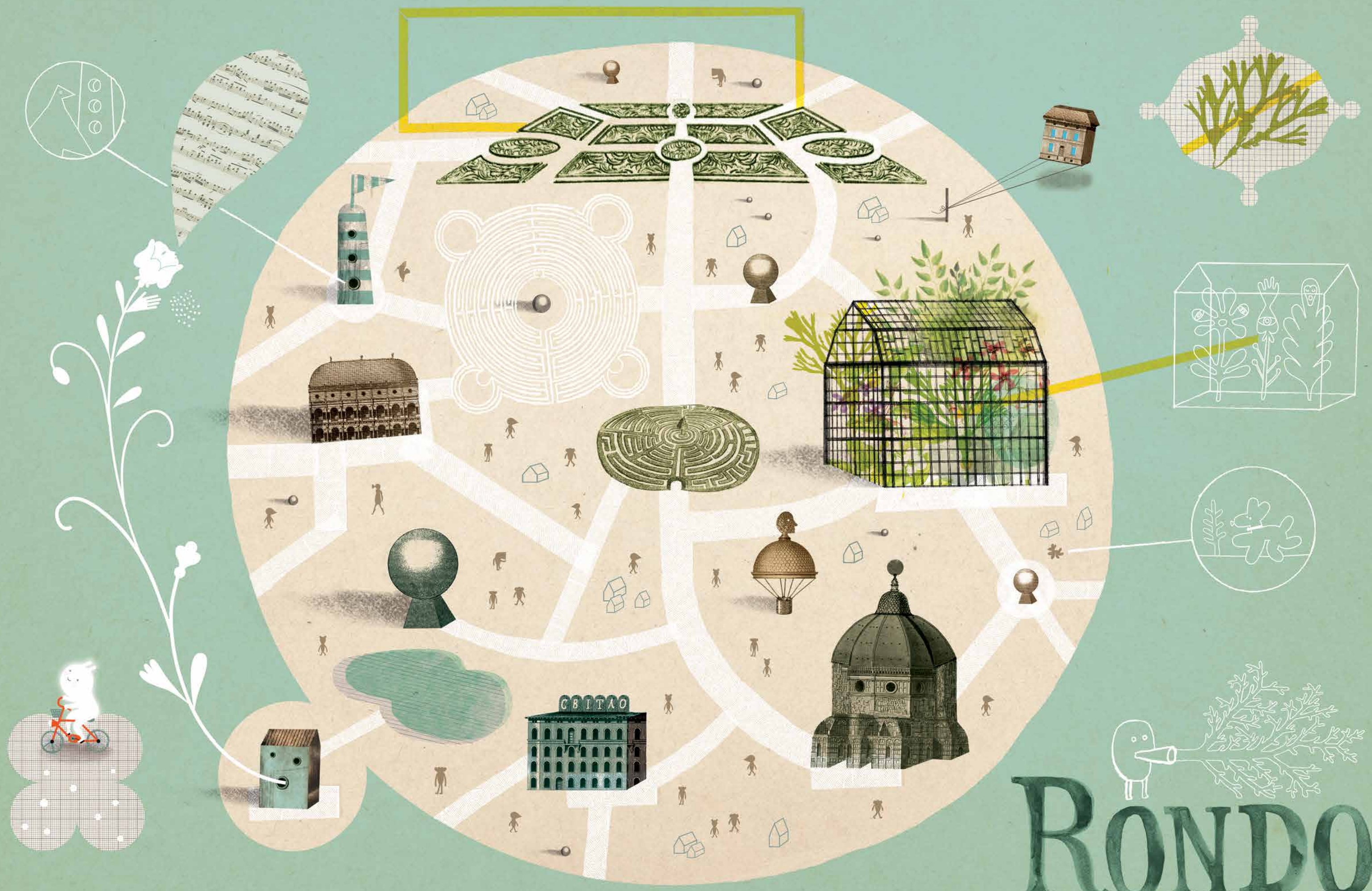

Fábián

Zirka

Különleges város volt Rondó. A levegője tiszta és áttetsző, mintha a legfinomabb fényből szótták volna. Törékeny, különleges lakói virágot ültettek, gondozták a kerteket és a parkokat, hóbertos épületeket húztak fel, társalogtak a madarakkal és a növényekkel, szerettek énekelni, rajzolni, verset írni. És boldoggá tette őket, hogy Rondóban élnek. A legjobban három barát szerette a várost: Dankó, Zirka és Fábián. Rondóban mindenki ismerte őket.

RONDO

Dankó vékony, áttetsző teste úgy világított, mint egy lámpás. Legszebben a szíve ragyogott. Gyakran járta biciklin a város utcácskáit, és a kedvenc mozifilmjeinek a zenéjét dudorászta. A kormányra erősített kosárban vastag növényatlaszt cipelt, tele növények, virágok és fák ősrégi metszeteivel.

Fábián ősi kincskereső nemzetségből származott, szaglása kitűnő, a szeme éles. Olyan könnyű volt, hogy még egy enyhe szellőkés is a levegőbe emelhette és messzire sodorhatta volna, ha nem lóg a nyakában egy ezüst medál, amibe F betű volt vésve. A medál nagy volt, és nehéz. Fábián sosem vette le a nyakából, így biztosan állt a földön és Rondóban.

Zirka tudott repülni. Magasra szállt, sőt, még bonyolult műrepülő-mutatványokra is képes volt. Papírszárnyait zizegettette szerte az égen, mindent feljegyzett és felrajzolt rájuk, amit az utazásai során látott, mert utazni mindennél jobban szeretett.

Daloló Üvegház

Rondó híres volt csodás virágairól. A főtéren állt a város éke és büszkesége: a hatalmas üvegház, ami ritka virágoknak és a bolygó legtávolabbi szegleteiből származó növényeknek adott otthont. De a legkülönösebb az volt, hogy ezek a virágok énekelni is tudtak.

Az üvegházban gyakran rendeztek koncerteket, ahol a leghíresebb műsorszám egy Mozart-rondó énekes előadása volt. A világ minden tájáról odasereglettek a látogatók, hogy meghallgassák a lélegzetállító előadást. Reggelente pedig, amint felkelt a nap, magasba emelték a fejüket a virágok, és a fény felé fordulva kórusban rázendítettek a város himnuszára.

PAPAVER RHOEAS

TAGETES PATULA

Dankó minden áldott nap még hajnalhasadás előtt elindult az üvegházba, hogy együtt énekelhessen a virágokkal, mert szerette énekléssel kezdeni a napot. Úgy értett a növények gondozásához, mint senki más. Ügyelt rá, hogy a virágok jól érezzék magukat, elég fényhez és vízhez jussanak. Szorgalmasan megtanulta a hosszú latin nevüket a növényatlaszból, mert pontosan tudni és érteni akarta, hogy melyik virágnak mire van a leginkább szüksége.

Ebéd után Dankó általában találkozott Fábiánnal a sarki kávézóban, ahol megtárgyalták a legfrissebb híreket. Aztán látogatóba mentek Zirkához. Sosem lehettek biztosak benne, hogy otthon találják-e, mert Zirka gyakran hosszú útjait járta, akár napokig is távol volt.

Ez is egy átlagos nap volt Rondóban. A városlakók mind siettek a dolgukra. Dankó a barátaihoz tartott, mert tudta, hogy Zirka éppen most tért vissza az utazásból, jó sok új mesélnivalóval és rajzzal. A nap sütött, a virágok és a madarak énekeltek. Minden olyan volt, mint mindig...

Aztán hirtelen minden elcsendesedett. A városban halkan suttogva terjedt a hír:

közelít

HÁBORÚ

